

[Ib Christensen]

uforenelige principper og altså er fuldstændig dømt til håbløshed.

De virkninger, der vil komme ud af dette forlig, vil formentlig blive øget dumping, fordi overskudsproduktionen vil fortsætte. Vi har jo i EF nu kornpriser, der er dobbelt så høje som verdensmarkedsprisen, og det afsmitter sig selvfølgelig i, at det skader og fordyrer den animalske produktion og i øvrigt virker forsinkende på generationsskiftet, fordi det animerer til, at folk lader en maskinstation klare deres landbrugsejendom og således bliver længere ved den fremfor at have det besværlige og ikke så givtige kreaturhold.

Det giver selvfølgelig også større inflation. En tidligere ordfører sagde, at EF ikke havde nogen skadelige virkninger for inflationen, men vi må konstatere, at de opskruede fødevarerpriser, der altså ligger over verdensmarkedspriserne, selvfølgelig har en inflationær virkning. Det har i øvrigt EFs beskyttelsespolitik også på andre punkter: beklædning og fødevarer er nogle af de tungeste poster på pristalsbudgettet og på folks budgetter i det hele taget, og vi ved, at EFs protektionisme på disse områder virker prisopskruende; det er ganske ubestrideligt. Stålspriserne skal jeg lade ligge ved denne lejlighed.

Dertil kommer kapitaliseringseffekten i kraft af, at de højere priser selvfølgelig afsmitter sig i form af højere landejendomspriser, og det giver igen en højere rente og vanskeligheder for generationsskiftet.

Det er med rette kritiseret, at der reelt ikke er gjort noget med hensyn til at afskaffe de monetære udligningsbeløb, der virker som en slags toldgrænser. De monetære udligningsbeløb blev jo indført i 1969 og har altså nu bestået i 9 år. Så vedtager man nu en hensigtserklæring om, at de skal afvikles i løbet af 7 år, men andet end en hensigtserklæring er det ikke; vi har ingen garantier. Det vil sige, at de monetære udligningsbeløb i bedste fald vil eksistere fra 1969 til 1985, og der er vel ikke nogen i denne sal, der tror, at de er væk i 1985. Det vil altså sige, at man er så fjernt som nogen sinde fra det, der skulle være et frit landbrugsmarked, i hvert fald inden for EF.

Hvad de monetære udligningsbeløb fører til af tåbeligheder, kan vi aflæse af smørekseporten fra andre EF-lande til Storbritannien. I 1973 eksporterede Tyskland 2.800 t smør til England. I 1975, to år efter, var den tyske

eksport af smør til England steget fra 2.800 t til 58.000 t, og i mellemtiden var Danmarks smørekseport kun steget fra 74.300 t til 83.000 t. Det vil altså sige, at det i høj grad og på kontant måde skader danske landbrugsinteresser.

Vi er fjernere end nogen sinde fra et frit landbrugsmarked inden for EF, og vi er fjernere end nogen sinde fra det, man kunne kalde en fri handelspolitik på dette område. Uagtet det er rigtigt, at EF importerer landbrugsvarer, er det jo i hovedsagen landbrugsvarer, der ikke produceres inden for EF, i hvert fald i væsentligt omfang.

At der også forekommer misbrug og bureaukrati, som affæren fra Düsseldorf, som har været omtalt i pressen, viser, er en anden side af sagen. Dertil kommer, at en væsentlig forudsætning for dansk landbrugs indtræden eller accept af medlemskabet og ønsket om at komme ind jo var, at de nationale støtteordninger skulle fjernes. Heller ikke det er der jo tale om; der er stadig væk tale om, at de nationale støtteordninger andrager et beløb, der er langt, langt større end EFs samlede landbrugsbudget.

Fra venstres ordfører blev der draget sammenligning til arbejdsmarkedet, og det er egentlig en trist konstatering fra det, der kalder sig Danmarks liberale parti, for det vil sige, at man i realiteten accepterer selvstændige bønder som en slags forhandlere, en slags lønmodtagere ansat under EFs organer. Det må i og for sig være konsekvensen. Jeg synes, det er sørgeligt, at landmændene føler sig nødsaget til at acceptere denne situation, og at man skal leve med et sådant system, der i endnu højere omfang end før gør et selvstændigt og hidtil frit erhverv afhængigt af politiske fastsættelser af priser, markeder osv.

Jeg skal altså konkludere, at det er selve principperne i EFs landbrugsordninger, der er splittergale, og at det derfor heller ikke er til at undre sig over, at resultatet bliver, som det bliver.

I Europa-Parlamentet har der været røster fremme om, at det fremragende system, som landbrugsordningerne er, skulle udbredes til andre sektorer. Røster har været rejst om, at man f. eks. inden for stålindustrien skulle bygge på det samme fremragende princip om at sikre forbrugerne såkaldt rimelige priser og producenterne en garanti for deres tilvæ-